

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem v právní věci

žalobce: **V. N.**
narozen X, státní příslušník Ukrajiny
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2020, č. j. OAM-691/ZA-ZA11-ZA21-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shrnutí průběhu správního řízení

1. Žalobce dne 6. 10. 2020 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že se narodil v U. v Zakarpatské oblasti, je ukrajinské národnosti, hovoří ukrajinsky a rusky a vyznává pravoslavné náboženství. Nikdy se nikterak politicky neangažoval. Je ženatý, manželka se nachází na Ukrajině, ale podal žádost o rozvod. Má

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

nezletilou dceru, která se taktéž nachází na Ukrajině. Naposledy žil ve vesnici S. v Užhorodském rajonu. Dříve pobýval v Polsku a následně v Maďarsku, kde měl povolení k pobytu do 27. 9. 2020. Je zdravý a s ničím se neléčí. Vzhledem k celkové situaci na Ukrajině se nemůže vrátit domů, jelikož tam probíhá válka. On se války již účastnil, své si odsloužil, má i průkaz. Zjišťoval, jakou by na Ukrajině našel práci a zjistil, že by jej vzali do války, neboť má zdravotnické vzdělání. Proto podal žádost o mezinárodní ochranu.

2. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že původně do České republiky přijel na návštěvu za tetou a strýcem, kteří žijí v Praze. Policie při policejní kontrole zjistila, že je zde nelegálně. Nejprve sdělil, že nebude chtít žádat o mezinárodní ochranu, na radu strýce o ni však následně požádal. Na Ukrajině byl naposledy v roce 2019. Rozhodl se opustit vlast, neboť měl málo peněz a málo práce. Také si chtěl koupit auto. Uvedl, že si je jistý, že by v případě návratu na Ukrajinu byl povolán do války, neboť je zdravotník („feldšer“), navíc má „určité armádní návyky“. Pokud se někdo jednou do armády dostane, je vojákem navždy. Od známých z prokuratury ví, že pokud by se vrátil, určitě jej vezmou do armády. Války se účastnil od 10. 4. 2013, v dubnu 2014 jej poprvé vyvezli do zóny válečných operací. Pravidelně pak trávil tři měsíce v Zóně protiteroristických operací (ATO). Až dne 20. 10. 2017 byl převeden do záloh. S armádou měl uzavřenou smlouvu, že bude sloužit až do konce nouzového stavu. Když jej propouštěli, ptali se jej, zda bude chtít vrátit ke své jednotce v případě vyhlášení válečného stavu. Odmítl tehdy podepsat smlouvu o rezervách, ale ani to jej nezachránil a v případě návratu bude muset zpět do armády. Od roku 2017 do roku 2019 mu každý měsíc chodily výzvy k účasti na školeních či aby si vyzvedl prémie. On na tyto dopisy nereagoval. V době pohovoru s armádou neměl podepsanou žádnou smlouvu. On sám je brán jako profesionální zdravotník, je proškolený. Má vojenský průkaz, proto je brán jako profesionál. Tento průkaz mu brání odcestovat do Ruska, neboť je veden v databázi SBU (před cestou do České republiky uvažoval o cestě do Ruska, nicméně tam právě z uvedeného důvodu nesmí). Z 30 lidí, kteří s ním sloužili v armádě, je již 11 či 12 z nich opět v armádě. Jedná se o ty, kteří nevycestovali z Ukrajiny. Ostatní jsou v zahraničí a nikdo z nich neplánuje návrat na Ukrajinu. Nadto má dceru, ke které má vyživovací povinnost, pokud by ve válce umřel, k ničemu by jí nebyl.
3. Součástí spisu jsou následující podklady: informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky - Situace v zemi - Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. 4. 2020, informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky - Ukrajina - Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020.
4. Dne 3. 11. 2020 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Poukázal na to, že v podkladech není zmíněno, že okolní státy si plánují rozdělit Zakarpatskou oblast na několik území (část Maďarsko, část Slovensko). Nevěděl ale jistě, zda je to pravda. Dále chtěl doplnit, že byl také cvičen jako „fagotčík“ - tj. ničitel tanků. Nikdy ale neměl žaludek na to, aby tuto činnost vykonával. Ohledně tohoto svého výcviku podepsal dokument o mlčenlivosti.
5. Dne 25. 11. 2020 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou.

6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že podle § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu (dále jen „vyhláška ministerstva“), je Ukrajina, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti, považována za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalovaný vyšel z toho, že většina území Ukrajiny je pod kontrolou proevropsky smýšlející vlády. Ústava země garantuje základní lidská práva a svobody, nedochází tam soustavně k mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či k trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě ozbrojeného konfliktu, a dochází naopak k mnoha pozitivním reformám. Ukrajina spolupracuje s humanitárními organizacemi při poskytování ochrany a pomoci vnitřně přesídleným osobám, je členským státem Organizace spojených národů a přistoupila k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. Je také členským státem Rady Evropy a podepsala Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod. S výjimkou výše zmíněných území Ukrajina splňuje kritéria pro hodnocení bezpečné země původu, protože byla zařazena na příslušný seznam takových zemí. Situace na územích ovládaných separatisty je stále napjatá, situace ve zbytku Ukrajiny se však uklidnila. Žalovaný dále uvedl, že žalobce coby jediný důvod k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že nechce na Ukrajinu, aby nemusel zpět do armády. Poukázal na to, že žalobce ukončil své působení v armádě již v roce 2017 a od té doby nebyl kontaktován vojenskou správou, aby se dostavil k opětovnému výkonu vojenské služby. Žalobce v rámci pohovoru uvedl, že byl dne 20. 10. 2017 převeden do záloh. Zároveň byl opakovaně dotazován na období mezi lety 2017 a 2019 a krom dopisů od vojenské správy neuvedl nic, co by jej spojovalo s působením v armádě. Dle informací žalovaného z května 2020 proběhla poslední částečná mobilizace v roce 2015, od uzavření tzv. minských dohod k žádné další mobilizaci nedošlo a v konfliktních zónách zůstávali pouze dobrovolníci a profesionálové z armády. Žalobce nadto výslovně uvedl, že v současné době s armádou nemá podepsanou žádnou smlouvu. Žalobcovy obavy jsou založeny pouze na domněnkách, ale nejsou nikterak podloženy. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) je žadatel přicházející z bezpečné země původu povinen prokázat, z jakého důvodu ji za bezpečnou v jeho případě považovat nelze, musí tedy prokázat, že jemu hrozí zvýšené riziko pronásledování či hrozby vážné újmy oproti ostatním osobám v obdobném postavení. Žalobce však neprokázal, že právě v jeho případě Ukrajinu za bezpečnou zemi považovat nelze. Závěrem žalovaný poukázal na to, že žalobce dříve pracoval v Polsku a disponoval povolením k pobytu v Maďarsku. Požádat o mezinárodní ochranu se rozhodl až na radu strýce poté, co byl odhalen českou policií. Z toho žalovaný dovodil, že snahou žalobce je prostá legalizace pobytu na území České republiky, k čemuž instituty mezinárodní ochrany neslouží. Uzavřel, že v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu neposuzoval, zda žalobce splňuje některý z důvodů udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14 či § 14b zákona o azylu, neboť takové posouzení již bylo učiněno před zařazením dotyčné země na seznam bezpečných zemí původu.

Shrnutí žaloby a vyjádření k žalobě

7. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný porušil § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále žalovaný porušil § 16 odst. 2 a § 14a zákona o azylu.
8. Žalobce uvedl, že domněnka bezpečné země původu v § 16 odst. 2 zákona o azylu je vyvratitelná a v každém jednotlivém případě je nutné zkoumat, zda právě v tom konkrétním případě lze zemi považovat za bezpečnou. Žalovaný za účelem vyhodnocení

situace žalobce neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů, pročez nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce se obává, že s ohledem na svůj výcvik (jako zdravotník) bude v případě na Ukrajinu povolán zpět do armády a hrozí mu tak nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Sám žalovaný uvedl, že situace na východě Ukrajiny je stále napjatá, a to zejména v tzv. linii dotyku. Sám žalovaný také uvedl, že bojů se účastní dobrovolníci a profesionálové, riziko vážné újmy tak žalobci hrozí právě s ohledem na to, že je profesionální armádní zdravotník. Závěrem uvedl, že § 16 odst. 2 zákona o azylu nezbavuje žalovaného základních procesních povinností. Žalovaný nezhodnotil veškeré okolnosti, jež žalobce v průběhu řízení v rámci ucelených výpovědí, kterými se však žalovaný odmítl zabývat. Uzavřel, že pro něj Ukrajina není bezpečnou zemí původu a navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí.

9. Žalovaný ve vyjádření poukázal na to, že žalobce ukončil své působení v armádě v roce 2017, od té doby vůči němu ukrajinská vojenská správa nevyvinula žádnou zjevnou snahu o jeho opětovné povolání k výkonu vojenské služby. Poslední mobilizace proběhla na Ukrajině v roce 2015, od té doby jsou na východ země posíláni pouze profesionální vojáci a dobrovolníci. Žalobce nepatří ani do jedné ze zmíněných skupin. Žalobce tedy dle žalovaného dostatečným způsobem neprokázal, že Ukrajina pro něj není bezpečnou zemí původu, pročez je jeho žádost i ve světle výše uvedených závěrů neopodstatněná. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a po odstranění vad na výzvu soudu splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
11. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud zohlednil čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkouvající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany postupovaly dle právního a skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (podrobněji viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020 - 27, a další rozhodnutí tam citovaná).
12. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání. Žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas. Žalobce udělil souhlas implicitně, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Posouzení žalobních bodů

13. V první řadě soud uvádí, že obecná tvrzení žalobce obsažená v žalobě, že v řízení byla porušena vyjmenovaná ustanovení správního řádu, doprovázená citací jejich textu, nejsou samostatným žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
14. Dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 3 s. ř. s.) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní

argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 72).

15. Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Není na soudu, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobce a dohledával ve správním spisu konkrétní nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 72).
16. Žalobce ve správním řízení uvedl, že důvodem podání žádosti je, že na Ukrajině probíhá konflikt a jemu hrozí nebezpečí vážné újmy v souvislosti s tím, že působil jako armádní zdravotník. Z toho důvodu pro něj Ukrajina není bezpečnou zemí původu.
17. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemi původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
18. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
19. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
20. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví ministerstvo vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí; seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
21. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť taková vada by bránila jeho meritornímu přezkumu. Podle NSS nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo

tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považovat nelze, neboť z jeho odůvodnění je zcela jasně patrné, na základě čeho žalovaný dospěl k závěru, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu, a proč dle žalovaného žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Ukrajinu za takovou zemi považovat. Obecně vznesená námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.

22. Soud dále uvádí, že z výše uvedených zákonných ustanovení vyplývá, že zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí počítá s konceptem tzv. bezpečné země původu (§ 16 odst. 2). Definici tohoto pojmu lze nalézt v citovaném § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žadatele pocházející z bezpečných zemí původu nelze pak bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu, neboť podstatou tohoto konceptu je nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Základem vnitrostátní úpravy je procedurální směrnice (konkrétně čl. 37 odst. 3 procedurální směrnice; srov. též odst. 40 a 46 preambule procedurální směrnice).
23. Česká republika využila možnosti neposuzovat bezpečnost země případ od případu, ale přijmout vnitrostátní seznam bezpečných zemí původu. Ten obsahuje výše citovaná vyhláška ministerstva. Podle § 2 bodu 24 vyhlášky ministerstva považuje Česká republika za bezpečnou zemi původu Ukrajinu (s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů). Jelikož vyhláška uvedenou zemi výslovně označuje za bezpečnou zemi původu, nemusel žalovaný zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Ukrajiny jako země původu.
24. Žalovaný tedy splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze státu, který za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Nelze přitom souhlasit s vágně formulovanou námitkou žalobce, že žalovaný vycházel z nedostatku informací o zemi původu. Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu je totiž založeno na řadě zdrojů a informací a výsledkem tohoto hodnocení bylo rozšíření vnitrostátního seznamu novelou vyhlášky č. 68/2019 Sb. s účinností od 23. 3. 2019. V seznamu zdrojů, z nichž žalovaný vycházel, jsou citovány zprávy Human Rights Watch, Immigration and Refugee Board of Canada, Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (OHCHR), Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), výnosy prezidenta Ukrajiny i z ukrajinské zákony, dále nezávislá média jako např. Reuters, Deutsche Welle, Al Jazeera, ale např. i zprávy Amnesty International, Freedom House, Ministerstva zahraničních věcí USA a dalších (viz č. l. 17–19 a 24 správního spisu). Citované zprávy jsou kompilátem těchto podkladů, který není důvod považovat za neobjektivní. Také není pravdou, že by se netýkaly situace žalobce. Naopak žalovaný vyšel ze zprávy, v níž je popsán aktuální stav na Ukrajině, a to i na východě země. Nadto řízení o mezinárodní ochraně v případech, kdy žalobce pochází z bezpečné země původu, jsou „omezena“ pouze na přezkum toho, zda je daná země stále zařazena na seznam bezpečných zemí původu. Tento koncept je odrazem příslušné evropské úpravy citované výše. Žalovaný také vycházel z dostatečně aktuálních zdrojů. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 11. 2020 a citované zprávy jsou z dubna a srpna 2020. V mezidobí na Ukrajině nedošlo k významným změnám relevantním z hlediska postavení žalobce a podklady jsou zcela dostatečné. Postup žalovaného lze považovat za souladný se zákonem. Žalobní bod není důvodný.

25. Uvedené však nic nemění na to, že žalobce má možnost ve svém případě prokázat, že pro něj Ukrajina bezpečnou zemí není. Z toho vyplývá, že charakteristickým znakem řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě bezpečných zemí původu je zvýšení důkazního břemene a břemene tvrzení ve vztahu k žadatelům z těchto zemí. Tím se situace, kdy je aplikován koncept bezpečné země původu, liší od obecných pravidel řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Je pak povinností žadatele nejen tvrdit azylově relevantní skutečnosti, ale zejména tato tvrzení prokázat (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). Uvedeným požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení však žalobce v předcházejícím řízení nedostál.
26. Pokud žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval možným splněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, soud odkazuje na shora citovaný § 16 odst. 3 zákona o azylu, který výslovně uvádí, že správní orgán v případě zjevně nedůvodných žádostí neposuzuje, zda by mohl být žadatel o udělení mezinárodní ochrany vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo zda splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu, nebo zda mu hrozí vážná újma podle § 14a a lze v jeho případě udělit doplňkovou ochranu podle § 14b zákona o azylu. Žalovaný tudíž nebyl, na rozdíl od jiných řízení o mezinárodní ochraně, povinen se dalšími důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany žalobci zabývat. S ohledem na výše uvedené závěry stran břemene tvrzení a břemene důkazního tak bylo na žalobci, aby prokázal, že právě v jeho konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu. To však žalobce neprokázal.
27. Žalobce uvedl, že se obává návratu na Ukrajinu, neboť tam probíhá konflikt a on by v případě návratu byl povolán do armády, neboť byl dříve armádním zdravotníkem. I pokud by však byl povinen nastoupit opět k armádě, což žalovaný relevantně zpochybňoval, dle ustálené judikatury NSS je branná povinnost legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku, a povinnost služby v armádě při mobilizaci rozhodně nelze považovat za relevantní z hlediska mezinárodní ochrany (viz usnesení NSS ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 - 34, ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Azs 141/2016 - 32, či ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 263/2016 - 30). Tvrzení o povinnosti nástupu k armádě po návratu tedy i v případě jeho prokázání nezpochybňuje závěr žalovaného o Ukrajině jakožto bezpečné zemi původu ve vztahu k žalobci.
28. Závěrem je vhodné poukázat na to, že z výpovědi žalobce vyplynulo, že z Ukrajiny vycestoval, protože měl málo práce a peněz a chtěl si našetřit na auto, nikoliv z důvodu hrozícího pronásledování či vážné újmy. Jeho vycestování do České republiky nebylo vedeno snahou hledat bezpečí, ale přijel navštívit tetu. Následně bylo policií při kontrole zjištěno, že je v České republice nelegálně. Proto až na radu strýce požádal o mezinárodní ochranu. Institut mezinárodní ochrany však neslouží k zajištění oprávnění pobývat na území České republiky, jak již ostatně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Vzhledem k tomu, že žalobní body shledal soud nedůvodnými a současně nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. dubna 2021

Karel Ulík, v. r.
samosoudce